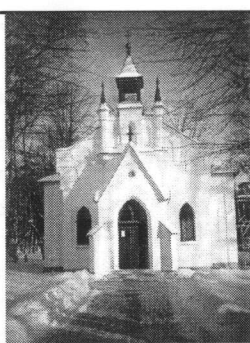

Kristus Draudze

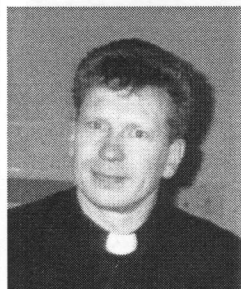
Rīgas Kristus
evanģēliski luteriskās
draudzes izdevums

2005
maijs

...jo Dievs savu Dēlu nav sūtījis, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.

Jāņa 3:17

Mācītājs
**AGRIS
SUTRA**

19 Šinī pašā pirmajā nedēļas dienā, vakarā, kad mācekļi, bīdamies no jūdiem, bija sapulcējušies aiz aizslēgtām durvīm, nāca Jēzus, stājās viņu vidū un saka viņiem: «Miers ar jums!» *20* Un, to sacījis, Viņš tiem rādīja Savas rokas un sānus. Tad mācekļi kļuva līksmi, savu Kungu redzēdami. *21* Tad Jēzus vēlreiz viņiem saka: «Miers ar jums! Kā Tēvs Mani sūtījis, tā Es jūs sūtu.» *22* Un, to sacījis, Viņš dvesa un sacīja viņiem: «Nemiet Svēto Garu!» *23* Kam jūs grēkus piedosit, tiem tie būs piedoti, kam jūs tos paturēsiet, tiem tie paliks.»

Jāņa ev. 20:19-23

Mēs satiekam mācekļus, esam jau redzējuši, ka tiekoties aiz aizslēgtajām durvīm, Toms prasa redzamo pierādījumu, varbūt te ir kaut kas vairāk ticībā sastopams un tverams, nekā acij saredzams? Acis jau pieradušas pie neskaitāmajiem brīnumdarbiem un tomēr tās ne vienmēr pamanījušas, ko un kāpēc Dievs darījis. Pēc 36 tumsībā aizvadītiem gadiem aklais var atkal redzēt! Dieva tuvums un klātbūtne jau izmainījusi neskaitāmu cilvēku dzīves.

Ko mēs darām šajos laikos? Parasti meklējam mērierīces, lai pamanītu, noteiktu, atpazītu, iztukotot Svētā Gara klātbūtni, iedarbību un spēku. Pirmkārt: Gara – pretstārijums miesai. Garīgā pasaule, garīgās lietas – un materiālā pasaule, materiālās lietas, kuras mēs pārbaudām ar maņu orgāniem. Kas gan viss nav ietilpināms vārdā «gars»? Vārdu «gars» sastopam arī pie materiālistiem, kas ņem vērā tikai izzināmās lietas: kāds darbojas kāda varoņa vai domātāja garā, cilvēks ir tāda vai šāda gara bērns, gara nesējs; runājam par gara dāvanām, garu parādībām, garu izsaukšanu. Tātad ir kādi gari – būtnes, radījumi, veidojumi –, kas var sevi parādīt. Tas viss atrodas ārpus mūsu ticības. Arī ticīgajiem ir cilvēki – kāda gara nesēji, ir gara apsēsti, Pestītājs ir garus izdzinis. Mūsu, cilvēka gars meklē gaismu, pēc kā tas ilgojas, tvīkst, tātad cilvēkā arī mājō gars. Vai gars ir cilvēka iekšējais veidojums? Tas var ienākt arī no

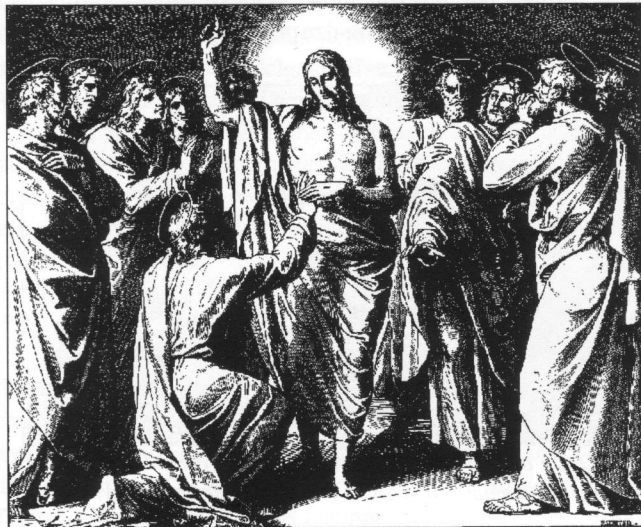
ārienes. Apustulis saka: gars, dvēsele un miesa lai būtu bezvainīgi pasargāti. Ir cīnīšanās ar gariem gaisā.

Pirmajā brīdī šī vārda priekšā paliekam apmulsuši, nezinoši. Taču apjukumu un jucekli cilvēki ienes tad, kad nokāpj no ticības pamatiem, no tā, ko ticība atklāj un rāda un mēģina saprast, kas ir gars.

Mūs no viņiem norobežo ticības apliecība, kas parāda īpatu, augstu, svētu patiesību: mēs ticam uz svēto garu. Tas pasaules cilvēku domu gājienos parasti neietilpst. Tikai savienojot gara apzīmējumu ar vārdu «svēts», iespējams atslēgt gara noslēpumu. Lūkojoties Svētajos Rakstos, neskaitāmās atrodam vietās to pieminētu, tas ir kā strāva, kas tek zem Svētajiem Rakstiem. Ieskatoties Niķejas ticības apliecībā, redzam, ka patiesībā visa mūsu gara dzīve un gara izpausme pie mums, ar mums un pār mums ir gara atklāsmē. Mēs dzīvojam it kā īpašā Svētā Gara vadībā, ietvērumā, un visa patiesība, uz kuras stāvam, ir noenkurota Svētajā Garā. Kad mēs sakām: garīgās lietas, garīgā pasaule, arī tas ir sakļauts ar Svēto Garu, ar šo tik augsti izteicamo spēku, izpaudumu, gaišumu.

Mūsu vārdi nesniedzas līdz pašam dziļumam, pamatam, mēs nespējam izteikt visu, kā tas ir. Viņa klātbūtnē kaut kas mainās! Nekas vairs nebūs tā, kā bija iepriekš. Ja kādam atdod redzi vai dzirdi, neviens nav brīdinājis, ka tas, ko viņš ieraudzīs, būs vienmēr tik patīkams un pieņemams tā acij, ne vienmēr tas saskanēs ar mūsu ilūzijām un cerēto.

Ir arī citas tendences mūsdienu pasaulē. Cilvēki aizslēdz durvis lai neliktos traucēti, norobežotos, iekapsulētos, pārējos atstājot ārpusē. Dažreiz šādiem drošības pasākumiem ir sava nozīme, un katram ir nepieciešamība vismaz kaut kur justies drošam, neapdraudētam, taču jāizvērtē, aiz kādām durvīm un no kā mēs slēpjamiem. Katram mums ir savs sapnis vai vīzija dzīvē, bez kuras īstenībā mēs nemaz nevaram dzīvot. Dažam šis sapnis ļauj lidot un sasniegt līdz tam nesasniedzam augstumus, citam tas liek dzīvē skumt pēc kaut kā, kas viņš gribēja būt, bet nav, citam tas vienkārši ir kāds īslaicīgs patvērumš, kur uz brīdi var paslēpties. Taču galvenais jau nav, kāds šis sapnis ir un kādi esam mēs, bet šī sapņa, vīzijas realizācija mūsu dzīvē – vai nobīstamies,

vai ticam arī tad, ja savā priekšā sastopam problēmas un nedrošību. Ieslēdzoties aiz bauslības durvīm, mēs neesam brīvi, bet dzīvojam bailēs, saistīti, varbūt kā savā laikā Mārtiņš Luters, pazīdams tikai bargo, taisno, dusmīgo Dievu un nespēdams atvērties pāriplūstošajai Dieva žēlastībai un evanģēlijai brīvībai.

Lai cik liela vai maza būs šī mūsu telpa, kurā ieslēdzamies, tā būs tik auksta vai silta, cik tā ir, un tikai Jēzus Kristus ar savu ierašanos atsvaidzina to, iedod savu dzīvības, ticības un pārliecības dvesmu mūsu bailēs, šaubās, bezspēkā un neziņā. «Miers ar jums!» Tas tiek mums sacīts uzvaras spēkā, pārvēršot mūsu maldīgos un bailēs izdomātos uzskatus nāves draudu un miesas iznīcības priekšā.

«Nemiet Svēto Garu!» Viņš iepūš savu dzīvības garu, lai mēs atkal elpotu, atkal ticētu, saprastu, ka Dievs nav pret mums, bet mūsu dēļ, dara mūs par jauniem radījumiem, kas redz, jūt, uztver un domā citādi, kas nevar notikt savādāk, ja nav grēku piedošanas, kalpošanas otram. Savā ziņā misijas uzaicinājums: «Kam jūs grēkus piedosit, tiem tie būs piedoti, kam jūs tos paturēsiet, tiem tie paliks.» Kurš pastāvēs savā spēkā Dieva priekšā tiesas dienā? Dievs to darījis mūsu dēļ, lai salīdzinātu, lai izlīdzinātu, lai atbrīvotu, un mēs arī varētu piedzīvot šo atraisīšanu, šo patieso brīvības sajūtu, kuras mums tik bieži pietrūkst. Un šajā dāvanā dalīties ar citiem. Vai dažreiz neesam atstājuši kādam smagumu, ko varējām noņemt, vai kādreiz neesam atstājuši kādu saistītu, ko varējām atbrīvot? Lai patiesš miers ienāk un valda mūsu vidū, mūsu starpā, tad katra diena mums būs kā Svētā Gara svētki!

No Kristus draudzes priekšvēstures

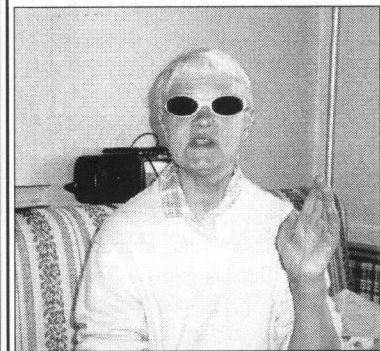
LIGITA OZOLA, *diakonijas grupas locekle*

Kristus draudzi pie Neredzīgo institūta Strazdumuižā 1926. gada 18. aprīlī dibināja neredzīgais mācītājs Augusts Grigors, lai šeit dzīvojošie neredzīgie cilvēki būtu garīgi aprūpēti. Kaut mācītājs Grigors traģiski gāja bojā tā paša gada jūlijā, draudzes darbu turpināja tādi ievērojami tā laika garīdznieki, kā mācītājs Siļķe un profesors Rumba. Draudze piesaistīja daudzus neredzīgus

Ligita Ozola ar Dainu Lucs, ciemiņu no Nortbrunsvikas draudzes Amerikā, un mācītāju Agri Sutru pārrunā draudzes vēsturi

cilvēkus, tās dievkalpojumi notika Pētera – Pāvila baznīcā (Citadelē), kuru Kristus draudze īrēja no igauņu draudzes. Draudze tajā laikā bija ļoti aktīva: tajā darbojās koris, svētdienas skola un dāmu komiteja, kuru līdz 1940. gadam vadīja mācītāja Grigora atraitne Šarlote. Draudzes aktīvā darbība tika pārtraukta 1940. gadā, viena tās daļa saplūda ar vecās Ģertrūdes baznīcas draudzi.

Iveta Blankšteina

Atmodas laikā Strazdumuiža sarosījās, un Iveta Blankšteina, tā laika Nere-

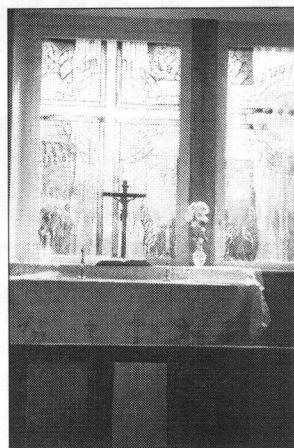
dzīgo uzņēmuma kluba padomes locekle, uzsāka sarunas ar kluba vadību par to, ka šeit būtu jāatsāk garīga darbība – neredzīgo garīgā aprūpe un piesaiste baznīcai. Kluba vadība bija atsaucīga, un 1990. gadā te sākās Bībeles stundas. Pirmās nodarbības vadīja Ingrīda Kramiņa, Laima Bendorfa, tad – Valda Brūvere. Vēlāk tās turpināja Teoloģijas fakultātes I kursa students Māris Sants. Sākumā mūsu pulciņš bija neliels, bet ar katru nākošo stundu tas pieauga. Visi cilvēki šeit guva garīgu stiprinājumu, un mēs sapratām, ka tā ir īpaša Dieva sūtība un gādība. Pirmais dievkalpojums Strazdumuižā notika 1990. gada Ziemassvētkos, un tajā kalpoja jaunais mācītājs Agris Sutra. Altāri palīdzēja sakārtot Mežaparka draudzes locekle Vanda Brūvere, muzicēja Zane Celmiņa, Lutera draudzes locekle. Dievkalpojums bija ļoti labi apmeklēts. Pēc tam atsākās parastā darba dienas. Bībeles stundas turpinājās līdz 1991. gada februārim, kad par mums ieinteresējās profesors Roberts Feldmanis. Viņš no mācītāja Agra Sutras bija

uzzinājis, ka Strazdumuižā atsākušās Bībeles stundas. Kā jauns teoloģijas students profesors Feldmanis bija kalpojis Kristus draudzē, un tā viņam bija iekritusi sirdī, tādēļ viņš uzņēmās iniciatīvu šīs draudzes atjaunošanā.

Tā 1991. gada 21. februārī profesors Feldmanis kopā ar Māri Santu Strazdumuižas klubā kopā ar aktīvistiem noturēja Kristus draudzes atjaunošanas sapulci. Par atjaunotās draudzes garantiem kļuva profesors Feldmanis, mācītājs Sants, Iveta Blankšteina, Ligita Ozola, Zelma Voica, Ruta Babicka, Roberts Alksnis, Alda Zeldere un Sarmīte Mihailovska. Par draudzes pirmo priekšnieci ievēlēja Ligitu Ozolu, par vietniekiem – Zeltu Voicu un Robertu Alksni. Ligita Ozola šo uzdevumu veica sešus gadus.

Irmīna Vasīļevska

Strazdumuižas kapela

Kad profesors Feldmanis uzzināja par izdemolēto Jēkaba kapelu Lielajos kapos, kas 50 gadus netika izmantota savam tiešajam mērķim, viņam radās ideja to atjaunot un izmantot kā mūsu draudzes dievnamu. Sākās sarunas ar Reliģisko lietu pārvaldi. Šī iestāde lēma par labu mūsu draudzei. Un jau 1991. gada 30. aprīlī Māris Sants un Ligita Ozola saņēma atļauju izmantot Jēkaba kapelu Kristus draudzes vajadzībām.

Turpinājums sekos.
ANITAS UZULNIECES foto

Dieva dāvana

IDA KRONBERGA, *I grupas redzes invalīde*

Gribu mūsu avīzes *Kristus Draudze* lasītājus iepazīstināt ar man pasniegto Dieva dāvanu. Es piedzimu gandrīz neredzīga, bet, kā jau bērns, to nesapratu, tāpēc gribēju skraidīt un rotaļāties kopā ar citiem vienaudžiem, taču tiem tas nepatika. Ar mani kopā bija galvenokārt māsa un brāļi. Ne viņi, ne es nesapratām, ka es izmantoju viņu redzi. 1954. gada rudenī man un brālim tika veikta kataraktas operācija cerībā, ka varēsim mācīties parastajā skolā, tomēr tā nenotika... Bijām jau pirmklasnieku vecumu pārauguši, tālab pēc operācijas nokļuvām vājredzīgo un neredzīgo bērnu internātskolā. Brālim operācija *atdeva* četras simtdaļas redzes, bet man – dažas tūkstošdaļas. Brālim kataraktu operēja vēlreiz, man acu kustēšanās

Mans Ceļš pie Dieva

...domas, šaubas, maldi, prieks...

Šajā slejā dosim vārdu ikvienam no mūsu draudzes locekļiem, kas vien vēlēšies pastāstīt par savām izjūtām, meklējot Ceļu pie Dieva, atrodot savu draudzi, iejūtoties tās kopībā. Tāpat varat uzdot jautājumus, uz kuriem labprāt atbildēs mūsu mācītāji!

Šoreiz – fragmenti no mūsu māsu un brāļu pārdomām.

Kad sāku nākt uz luterāņu baznīcu, apkārtējie cilvēki likās drūmi, pat dusmīgi, tikai retais sasveicinājās, pat tie, kurus pazinu un satiku ārpus baznīcas, tās sienās it kā mainījās. Atceros, ka biju patīkami pārsteigta, reiz dzirdot kādu, manuprāt, īpaši niknu personu (tolaik un vēl tagad man nav viegli lietot vārdus «māsas un brāļi Kristū»), droši vien tur ir arī daļa mana pazemības trūkuma) dziedam – pēkšņi man šī persona likās kaut kā cilvēcīgāka...

***

Varbūt citās konfesijās un valstīs, arī internacionālajā baznīcā Latvijā, kuru pāris reizes esmu apmeklējusi, praktizētā sasveicināšanās ar baznīcas solā tuvumā sēdošajiem varētu kaut kā tuvināt arī atturīgos luterāņus? Īpaši svarīgi tas varētu būt mūsu neredzīgajiem brāļiem un māsām.

***

Luterāņu vai latviešu vai kristiešu atturība, pašpietiekamība, pārliecība par savu *kristīgumu* – nezinu. Taču ir epizodes, kas to apgāzušas un kuras atceroties vēl šodien ap sirdi kļūst siltāk, piemēram, kad mani iesvētīja agrajā dievkalpojumā (tajā nepiedalījās neviens mans draugs vai radnieks), kāda vecāka draudzes kundze, ar kuru nebiju pārmijusi ne vārda, pienāca apsveikt mani un uzdāvināja man mazā papīra sirsniņā ieliktus divus 50 santīmu gabaliņus, kurus ilgi glabāju.

***

Paskatoties uz sevi no malas, jāatzīstas, ka reizēm varbūt esmu izturējusies līdzīgi «atturīgi» vai/un pavirši: pēc kāda dievkal-

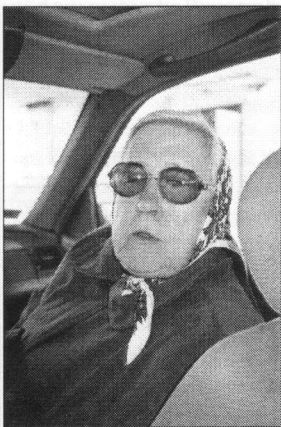
pojuma sāku runāties ar kādu nepazīstamu cilvēku, kas sēdēja man blakus, uzzināju, ka viņš ilgi meklējis savu īsto draudzi, konfesiju, bijis *Prieka vēstī* un citur, ka dzīvo netālu no mūsu baznīcas, ka tagad, izrunājies ar mūsu mācītāju, jūtas piederīgs mūsu draudzei, bet ... kāds pagāja garām, pasauca mani, neatceros, pārtrauca mūsu sarunu, un no tās dienas neesmu šo cilvēku vairs mūsu vidū redzējusi... Ko darīt ar savu sirdsapziņu?

***

Pagāja diezgan ilgs laiks, kamēr atklāju, ka ar daudziem cilvēkiem draudzē var parunāties, atklāju, ka viņus arī interesē līdzīgas vai tās pašas lietas, jautājumi, kas nodarbina mani, ka esmu pazinusi viņu darbus laicīgajā dzīvē, kas tikai vairoja prieku par to, ka esam nonākuši pie Dieva – pa atšķirīgiem ceļiem. Īpaši vērtīgi gan Dieva vārda, gan draudzes locekļu iepazīšanā bija mūsu semināri. Arī no katra mūsu mācītāja sprediķa esmu daudz mācījusies. Varbūt būtu vērts pēc dievkalpojuma ieviest īsu ērģeļu meditāciju, kuras laikā varētu drusku apdomāt sprediķī dzirdēto?

***

Kad pēc ilgāka baznīcā nākšanas laika uzdrošinājos lūgt profesoru Feldmani sevi iesvētīt (vecāki bija mani slepeni kristījuši bērnībā padomju laikos), nevaru teikt, ka pēc tam jutos kaut kā spārnota, pacilāta, *Dieva bērns, teikusi Jēzum jā, ielaidusi Viņu sevī*, u.tml., kā dzirdam cilvēkus liecinām *Kristīgajā radio*, un ar vienu rāvienu atsavināta no visādiem netikumiem vai atkarībām. Tieši otrādi – kad iesvētes svētdienas pēcpusdienā paliku viena, jutos ļoti slikti. Sāku jau domāt – varbūt istā *nākšana pie Dieva* iespējama tikai tad, kad esi kritis pavisam zemu, respektīvi, ka nav iespējams (vajadzīgs) apstāties pusceļā, saprast vai sajust, ka tavai līdzšinējai dzīvei pietrūcis pamata/motivācijas? Pamazām sapratu, ka iesvētība, nākšana pie Dieva, tapšana par Dieva bērnu nav nekāda garantija, ka tas būs vienreiz un uz visiem laikiem – tieši otrādi, daudz kas kļūst vēl grūtāk, tu tiec varbūt vēl stiprāk kārdināts/pārbaudīts, taču (varbūt) ar laiku spēj savas sāpes/ciešanas/pārbaudījumus kaut kā *ieskaitīt savā pozitīvajā kontā* – mācīties no tiem un stiprināties caur tiem.

dēļ to atteica. Gāja gadi un nelaimes nāca tiem līdz. Pusaugu vecumā mums konstatēja glaukomu. Ko šī acu slimība ņem, to atpakaļ vairs neatdod. Man tā pilnīgi paņēma labo aci. Redze arī kreisajā aci kļuva arvien sliktāka. 70. gadu vidū man konstatēja radzenes apduļķošanu. 80. gadu sākumā to solīja operēt. Pēc kataraktas operācijas man piemēroja brilles, bet 80. gadu sākumā tās vairs nepalīdzēja. Radzenes operāciju gan solīja, bet neatradās ķirurgs, kas to būtu gatavs darīt. Toreiz vēl nebija tādas aparatūras

tikai ēnas. Staigāju ar spieķi un raudzījos izkropļotās ugunīs. Piemēram, sveces gaismu redzēju sarkanā krāsā, bet lustras spuldzes bija saplūdušas kopā, veidojot sarkanīgu gaismas kūli. Sāku ārstēties pie profesores Volkolakovas. Viņas enerģiskās darbošanās rezultātā tiku uzņemta plāna operācijas rindā pie docentes Petrovas. Viņa operē vājredzīgos visā Baltijā. Šogad pienāca mana kārta. 9. februāra vakarā uzzināju, ka varu operēties, bet 10. februārī jau biju veiksmīgi izoperēta. Man pārstādīja radzeni, par ko esmu ļoti pateicīga docentei Petrovai un Gaiļezera slimnīcas 17. nodaļas vadītājai dakterei Terziņai. Tagad redzu pāris procentu, kas man nekad nav bijuši. Ar brillēm – pat vairāk. Tās man aizvieto lēcas.

Esmu pateicīga Dievam un ārstiem, kuriem Dievs deva drošu roku manu vēlmju piepildījumam – iet bez spieķa un daudz ko darīt pašai. Neredzīgajiem acis ir rokas, tomēr īstenībā taču katrai ir sava funkcija.

Lai pateicība Dievam mūža garumā, bet par ārstēm lūgšu līdz kapa malai, lai cik dīvaini tas daudziem liktos. Āmen!

kā tagad.

Pirms divarpus gadiem acs pēkšņi iekaisa un vēlreiz apduļķojās radzene. Vairs neredzēju, kur eju, neatšķīru cilvēkus. Varēju saskatīt

RĪGAS KRISTUS EV. LUT. DRAUDZES PADOME

(ievēlēta 2003. gada 26. janvārī)

- 1. Agris Sutra** – mācītājs (tel.: 7332369, mob. 9243697, e-pasts: sutra@ml.lv)
- 2. Varis Bogdanovs** – mācītājs (tel.: d. 7042139, mob. 6031247)
- 3. Kristīne Vanaga** – evaņģēliste (tel.: d. 7012150, m. 7565348, mob. 6563337; e-pasts: kristine_vanaga@hotmail.com, kristinev@vidzeme.rcc.lv)
- 4. Agra Turlaja** – draudzes priekšiece (tel.: d. 7088769, 7223881, m. 7362630; e-pasts: agrat@navigator.lv, agra@petits.lv)
- 5. Juta Beiere** – diakonijas grupas vadītāja (tel.: d. 7208712; e-pasts: Juta.Beiere@ic.iem.gov.lv)
- 6. Iveta Blankšteina** – diakonijas grupas locekle (tel.: m. 7532218)
- 7. Benita Brūdere** – arhivāre (tel.: d. 7026867, m. 7916407, mob. 6412555)
- 8. Andrejs Cīrulis** – (tel.: 7530770, mob. 6532379; e-pasts: cirulis@lf.lv)
- 9. Rudīte Dābola** – kasiere (tel.: d. 7366685, m. 7626860, e-pasts: RDabola@csb.lv)
- 10. Marta Biruta Filipsons** – diakonijas grupas locekle (tel.: m. 7521603)
- 11. Līga Liepiņa** – svētdienas skolas vadītāja (tel.: mob. 9986850)
- 12. Līgita Lauma Ozola** – diakonijas grupas locekle (tel.: m. 7532836)
- 13. Baiba Straumane** – rakstvede (tel.: d. 7516005, d. 7525293)
- 14. Una Stroda** – Revīzijas komisijas locekle (tel.: m. 7624785, e-pasts: unastroda@yahoo.com)
- 15. Anīta Uzulniece** – kultūras dzīves organizatore (tel.: m. 7312253, mob. 9187510; e-pasts: anitauz@one.lv)
- 16. Inese Zandersone** – Revīzijas komisijas priekšsēdētāja (tel.: m. 7373788; e-pasts: iceks@tvnet.lv)

Dievkalpojumi Kristus draudzē
notiek
svētdienās plkst. 8 un 11,
trešdienās plkst. 18,

Neredzīgo pansionātā
Strazdumuižā – katru otro
ceturtdienu plkst. 15.

Rīgas Kristus draudzes izdevums
Redakcijas adreses:
Inga Jērums: injer@apollo.lv, tālr. 9435367
Anīta Uzulniece: anitauz@one.lv,
tālr. 9187510.
Iespējamā tipogrāfija **NIPO**
Metiens 200 eks.

Ar smaidu lūpu kaktiņos

Dzīve sastāv ne tikai no svinīguma, nopietnības, grūtībām. Ik uz soļa sastopamies arī ar visādiem negribīgiem pārpratumiem, kas liek pasmaidīt, ja vien tie tiek uzverti ar labestību.

Dzīvē vajag daudz vairāk smaidīt, par dzīvi vajag priecāties!

Notikumiem bagāts notikums

Mācītājs Varis Bogdanovs teic sprediķi. Kā jau allaž – viss rit gludi, līdz viņš nonāk līdz rezumējumam. Ar teikuma sākumu viss ir kārtībā. Varis svinīgi saka: «Un tā mēs visi kopā varam secināt, ka tas ir notikumiem bagāts...»

Šajā brīdī Varis saprot, ka nu nav labi. Vajadzīgais vārds «notikums» jau ir izlietots. Ko nu? Iestājas pauze. Par to, ka Varis intensīvi meklē sinonīmu, liecina gan stipri ieilgusī pauze, gan pa telpu klīstošais izmisīgais skatiens, gan arī uz pieres pēkšņi izveidojušās piecas garās krunciņas, kas stipri atgādina nošu līnijas.

Visi saprot situācijas nopietnību. Nu jau daudzi desmiti cilvēku saspringti domā – kāds gan nosaukums derētu tam, kas sevī ietver daudzus notikumus? Situāciju atrisina pats Varis, teikdams: «...notikums». Visi atviegloti uzelpo. Un tagad nu latviešu valodā izveidojies jauns jēdziens: *notikumiem bagāts notikums*. Nav šaubu, ka tas kļūs populārs!

Kurš te ir galvenais?

Tas notika pirms vairākiem gadiem, kad mūsu baznīcas atjaunošanas process tikko kā bija sācies un par tā norisi tolaik gādību bija uzņēmis mācītājs Gundars Bērziņš. Man radās ideja uzaiņināt mākslinieku Jāni Galdiņu izveidot baznīcas krāsojuma projektu. Visi trīs satikāmies pie baznīcas. Kad vismaz trīsreiz namam bijām apgājuši riņķī, mākslinieks gribēja redzēt iekštelpas.

Gundars Bērziņš nu kļuva nelaimīgs: «Vienīgās atslēgas ir Rasmus kundzei, bet viņa uz pāris stundām aizgājusi. Nevienam citam atslēgu nav.»

Gundars piedāvāja vienīgo iespēju – viņš ieslēdza visas gaismas, un ieteica skatīties pa matēto durvju rotājuma šauro spraudziņu. Ja skatās ar vienu aci, bet otru aizžmiedz ciet, kaut ko jau saredzēt var. Mākslinieks stāvēja pie vienām durvīm, mainīja acis un spraudziņas, bet mēs ar Gundaru pārmaiņus līkņājām gar blakus durvīm.

Tikai pēc laba laika pamanījām, ka mums aiz muguras stāv celtnieku brigadieris – ražens, korpulents vīrs ar javu notraipītā kombinezonā. Viņš, sakrampējis rokas uz apaļā vēdera, virpināja abu roku īkšķus, bet omulīgo seju rotāja

labsirdīgs smaids.

«Vai tad iekšā negribēsiet ieiēt?» viņš vēlējās zināt.

«Gribētu, bet atslēgas taču nav,»

Gundars skaidroja.

«Nu tad es jūs ielaidīšu!»

«Kā,» Gundars uztraucās ne pa jokam, «es taču stingri esmu noteicis, ka atslēgas nevienam nedrīkst dot!»

«Man drīkst. Es te esmu galvenais,» vīrs pašpārliecināti paziņoja.

«Nē, es te esmu galvenais,» Gundars Bērziņš mēģināja glābt kas glābjams.

Vīrs ar visu raženo stāvu pagriezās pret Gundaru Bērziņu un pamācošā balsī, kas necieš nekādu pretimrunāšanu, paskaidroja: «Redziet, ja jūs būtu galvenais, jums būtu atslēgas. Bet jums to nav. Toties man atslēgas ir. Tātad es esmu galvenais!»

Smaidus lūpu kaktiņos fiksējis

ANDREJS CĪRULIS

(Turpinājums sekos.)

Nākošajā laidienā šādas sadaļas:

«Gaisa ēšana», «Notikums tuvojas» un «Kaut kas līdzīgs

čiepšanai»)

**Ģimeņu dievkalpojumi notiek katrā mēneša pēdējā
svētdienā. Visi laipni aicināti!**